

הסחרחרה המופלאה

כתבה ג'יין וורנר
צייר ג'.פ.מילר

היה פעם ילד קטן בשם טומי אלן שאהב לרכב על
סחרחרות.

"אהיה בעל סחרחרה" אמר טומי תמיד. "ונוסף לכך" היה אומר לעצמו "החיות של הסחרחרה תהינה חיות ממש."

כשהמבוגרים שאלו "מה תהיה כשתגדל?" ילדים אחרים ענו "כבאי" או "שוטר" או כרטיסן באוטובוס", אבל לא כך ענה טומי.

כל השנים חשב טומי על סחרחרות. ילדים אחרים כבר לא חשבו להיות כבאים או שוטרים ורצו להיות טייסים או בעלי חנויות ממתקים.

ובמשך הזמן הם נהיו

רואי חשבון

ועורכי דין

ורופאים

ולא מה שהם באמת רצו להיות.

אבל לא טומי אלן. ביום בו נעשה מבוגר הלך טומי
וקנה סחרחרה. כן סחרחרה עם מכונת נגינה
בפנים וכיפה מעליה והכל צבוע בסגול וירוק.

מגרש
גרוטאות

אבל כל זה לא הסיפק אותו. "אינני רוצה חיות
העץ האלה" אמר טומי "בסחררה שלי תהינה
חיות ממש. כן, הן תהינה באמת."

וטומי אלן הלך ישר לגן החיות ולקח את כל החיות
שיכול היה לקנות.

"כן" אמר טומי אחרי שהראה לכל החיות את מקומותיהן
על הסחרחרה "כך רציתי שזה יראה."
והוא הפעיל את המנוע והסחרחרה התחילה להסתובב
ולנגן.
"איזו הפתעה תהיה זו לילדים שיבואו" שמח טומי.

אבל גם לטומי חכתה הפתעה. נכון, הילדים נהנו
מאוד מסחרחרה החדשה.
אבל לאן שהולכים הילדים, שם גם נדחפים
המבוגרים.

והגמל עשה פרצופים כועסים מול כל מבוגר שניסה להתקרב אליו.

המבוגרים הזדעזעו. כי הג'ירף לא התאפק ונגס מהפרחים שעל הכובעים של הגברות, אם כי הפרחים הכזיבו אותו מאוד.

לטומי עם הסחרחרה המופלאה שלו וכל החיות שעליה
לא נשאר את מי להסיע. לאף ילד לא הרשו לחזור,
למרות שטומי ניגן מנגינות נהדרות במכונת המוסיקה
והחיות התנהגו מאוד יפה.

וכשהאיל נתן קריאה רמה כדי לברך הבאים.. זה היה
הסוף!
בצעקות ויללות המבוגרים סחבו את הילדים רחוק
מהסחרחה.

"וי!" נאנח טומי בעצב כשהניח את ראשו על ידיו
"זה מאוד לא נעים."

וכך היה, ולמחרת טומי והסחרחרה שלו הגיעו לעיר
אחרת.

בסוף אמר טומי "נלך לעיר אחרת. ננסה שוב!"

החיות תפסו את מקומותיהן כשהתחילו להגיע
הילדים. אבל אחרי הילדים באו, כמובן, גם
המבוגרים.
"עכשיו תתנהגו יפה" לחש טומי לחיות שלו.
והן באמת ישבו בשקט וחייכו חיוכים היפים ביותר
עד ש...

גברת אחת אמרה לשכנה שלה "המעיל על הזברה הזו
נראה כמו אמיתי. אפשר לחשוב שהיא חיה ממש, נכון?"
ונתנה לזברה צביטה.
והזברה כמובן קפצה ויללה, והגמל גילה את שיניו
הצהובות וההיפופוטם נתן נהמה קולנית.

והשאירו את טומי עם החיות לבדם. אף ילד לא חזר,
למרות שטומי והחיות חיכו כל היום.

זזה שוב היה הסוף. מיד המבוגרים אספו את כל
הילדים והלכו משם.

"לא, הילדים ידעו עדיין שאתן חיות ממש" הבטיח
טומי לחיות. אבל הם התפלאו מאוד.
הן נראו עצובות כשטומי צבע את כולן בצבעי עץ.

ובלילה הם עברו לעיר אחרת.
"זו ההזדמנות האחרונה שלנו" אמר טומי "אנו ניתן
למבוגרים לחשוב שאתם חיות עץ."

עם המבוגרים אחריהם...

אבל לא היה צריך לדאוג כי הצבע התייבש במשך הלילה וכשבאו הילדים

"הן חיות של ממש" לחשו זה לזה וליטפו את החיות ודיברו אליהן. החיות הניעו את אוזניהן בזהירות כדי לראות ששמעו, וחייכו בעיניהן הגדולות אל הילדים.

"איזו סחרחרה נהדרת" אמרו המבוגרים והם העלו את הילדים ישר על גבו של ההיפו. "איזה חיות עץ מעניינות. כמה מוזר" אמרו "אבל מאוד נחמד." החיות עמדו כמו עשויות מעץ. אבל הילדים הבינו מיד.

המבוגרים לא ניחשו אף פעם וכך הסתיימו כל הצרות של טומי אלן.
כל יום באו ילדים לרכב על החיות בסחרחרה וטומי עם החיות שלו עברו מעיר לעיר, מכפר לכפר.

אבל הילדים ידעו, כן מובן שידעו, שכל אלה חיות של ממש.

המבוגרים הביטו על החיות ואמרו "כמה זה מעניין, כמה יפה."

